

Yeni bir iftira furyası

Bir yandan kardeş kavgasının kanlı arenasına çevrilmek istenen Türkiye’de, bir yandan da “kardeşliğin reçetesini” yazan Bediüzzaman Hazretlerine yönelik akılla, vicdanla bağdaşmayan iftiralar üretilmeye çalışılıyor.

Evet, zaman zaman nüksettiği gibi, şimdi bir kez daha furyaya dönüşen dehşetli bir iftira kampanyasıyla karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz.

Said Nursî’yi Şeyh Said Hadisesine bulaştırmaktan tutun, o zâtın saldırgan düşmanların ölülerine rahmet okuduğuna, hatta işgalci kuvvetlerle işbirliği yaptığına varıncaya kadar, ancak insî şeytanların aklına gelebilecek türden iftiralar üretiliyor.

Bu ise, kelimenin tam anlamıyla bir fitne hareketidir.

Kimi bilerek, kimi ise bilmeyerek âlet oluyor bu dehşetli fitneye...

Gazetelerde, tv programlarında, yahut web sayfalarında kaynatılan bu fitne kazanı, ne yazık ki yer yer etkili olabiliyor ve safi zihinleri karmakarışık bir hale getirebiliyor.

Bu sebeple, meydanı asla boş bırakmamalı...

* * *

Eskiden, Said Nursî’nin ismi ile Şeyh Said’in ismi birbirine karıştırılıyordu. Son zamanlarda, bu karıştırma işine İngiliz Muhibban Cemiyetinin aktif üyelerinden “Said Molla” ismi de eklendi.

Oysa, bu her üç isim de ayrı ayrı şahsiyetlerdir. Üstelik, vefat tarihleri ve çalışma tarzları gibi, dine hizmet noktasındaki içtihatları da birbirinden tamamen farklıdır.

Millî Mücadeleye muhalefet eden Said Molla, İngilizlere âlet olan İslâm Teali Cemiyetinde (1920) de çalışarak, kendine bambaşka bir yol çizmiştir. Lozan’dan sonra (1923), meşhûr 150’likler listesine dahil edilmiştir.

Millî Mücadeleye taraftar olan Şeyh Said ise, dine muarız inkılâp hareketlerinin zuhûr ettiği Mart 1924’ten itibaren, Ankara hükümetine karşı fiilî bir kıyâm hazırlığı içine girmiştir.

Şeyh Said, kıyâm için desteğini beklediği Said Nursî’den farklı bir cevap almıştır. Bediüzzaman, kardeş kanının dökülmemesi tavsiyesinde bulunmuştur.

Şeyh Said, zındıka rejimine karşı 1925 Şubat'ında silâhlı başkaldırı hareketinde bulunmuş ve çok kısa bir zaman zarfında mağlup düşmüş; sonunda 47 arkadaşıyla birlikte idam edilmiştir.

Said Nursî ise, aynı cereyanla fikir ve kalem metoyla mücadele etmiş ve sonunda muvaffak olmuştur.

Tarihî hakikat bize açıkça gösteriyor ki, din kardeşi olan iki Said'in içtihadı ve hizmet metodu birbirinden farklıdır.

Bu önemli farkı nazara vermeden konuyu işlemek, bazan cinayet işlemek kadar ağır bir suç teşkil ediyor.

Hele hele, tutup kıyama iştirak etmeyen Said Nursî'nin, bu tavrından dolayı pişman olduğunu, yahut özür dilediğini söylemek, ona yapılabilecek en büyük bir iftira olduğu kadar, onun müsbet hareket dairesindeki "iman kurtarma ve kardeşliği ihyâ etme" dâvâsını da hiç anlamamak mânâsına gelir ki, maazallah...

İster bilerek, isterse bilmeyerek olsun, bu giki konularda yapılan hataları düzeltme çabamız, biiznillah kesintisiz devamedecek.

Said Nursî'nin "Şeyh Said kıyâmı"na katılmadığından dolayı "pişman olduğu"nu ve hatta bu maksatla bir "özür mektubu" gönderdiğini iddia edenlere biz de soruyoruz:

1) İddia ispat ister. Sizin ispatınız var mı? Deliliniz nedir?

2) Said Nursî'nin 6000 sayfayı aşan Nur Külliyyatının Osmanlıca veyahut Latince nüshalarında, bu iddiayı ispat edecek bir tek delil, bir tek ifade var mıdır?

3) Üstad Bediüzzaman'ın kendisi, ya da talebelerinden herhangi biri, hiç maddî müdafaada bulunmuş mudur? Kendileri her türlü ezâyâ, cefâyâ mâruz kaldıkları halde, bir tek askerin, bir tek polisin, bir tek memurun canını incitmişler midir? Kimsenin burnunu kanatmışlar mıdır?

4) Şayet "kıyama katılmama pişmanlığı" söz konusu olsaydı, 1925'ten sonraki 35 yıllık ömründe, bu pişmanlığı telâfi edecek bir tek eserin, bir tek hareketin vukuu gerekmez miydi?

5) 1925 Şubat'ında başlayıp kısa sürede biten kıyama katılmadığı için, Said Nursî kimden özür dilemiş? Yakalanıp hemen idam edilen Şeyh Said'den mi? Neredeymiş bu özür mektubu?

6) Bu türden delilsiz iddiaların karşılığı nedir? Din kardeşi hakkında yalan yere haber üretmek, hâzâ iftira iddialarda bulunmak, acaba sahibine neler kaybettirir? Bunun hesabı yapılıyor mu?

Aklı başında cevaplar istenmiyor mu yoksa?

Medyada kendine bir yer edinmeye çalışan "Haber Türk", Said Nursî'ye en çok konu edinen tv'lerin başında geliyor.

Özellikle Fatih Altaylı ve Murat Bardakçı, programlarına kimi çıkarırlarsa çıkarsınlar, ne yapıp edip bir şekilde Said Nursî ile bağlantılı konuları tartışma gündemine taşımaya çalışırlar.

Olabilir. Bu tutumu yadırgamıyoruz. Her programcı, ilgi uyandıran şahıslardan veya fikirlerden söz edebilir, bunlar hakkında programa katılanların değerlendirmesini alabilir, sorabilirler.

Dikkat çeken ve seyircilerin tepkisine sebep olan husus şudur: Bu programcılar, özellikle Said Nursî ile ilgili konularda "uzman görüşü" almazlar, bilirkişileri arayıp bulma zahmetine katlanmazlar. Hep ilgisiz adamları, hep bilgisiz kişileri seçip konuşurmaları tercih ederler.

Haliyle, bu da konu hakkında "aklı başında cevaplar" aramadıkları ve böyle birşeye ihtiyaç duymadıkları fikrini hatıra getiriyor.

Okuyucularımız da haklı olarak soruyorlar: Siz niçin devreye girmiyor ve onlara yardımcı olmaya çalışmıyorsunuz?

Bu meyanda muhatap olduğumuz sayısız soruya cevap mahiyetinde şunu hemen ifade edelim ki: Biz, şimdiye kadar elimizden gelen her türlü çabayı gösterdik. Onlara bu konuda her zaman yardımcı olabileceğimizi defalarca ilettik. E-mail adreslerine açık adresli-imzalı mesajlar gönderdik. Ancak, hiç orali olmadılar, hiç cevap vermediler.

Her ihtimale karşı, bu hususu buradan da açıkça ifade etmiş olalım: Kendilerine Said Nursî ve Nur Risâleleri hakkında—üstelik hiçbir karşılık beklemeden—her türlü yardıma hazırız.

Daha başka ne yapabiliriz ki? Ortaya atılan iddialarla ilgili olarak, gazete sütunlarında cevap vermek, izahlarda bulunmaktan başka...

Anzak nere, Kastamonu nere...

Yukarıda adı geçen televizyon programında geçen gün konuşturulan bir muhterem hocaya, bermutad yine Said Nursî ile ilgili bir soru soruldu. Güyâ, Said Nursî, Kastamonu Lâhikası isimli eserinin bir yerinde Gelibolu (Çanakkale) Anzak Koyunda çıkarma harekâtı yapan ve topraklarımızı işgal ederek askerlerimizi öldüren düşmanlara duâ etmiş, onlara şehit demiş, falan...

Bediüzzaman'ın eserlerini pek okumadığını, dolayısıyla yazdıklarını anlamadığını söyleyen hocaefendi, yine de kendince bir cevap vererek "Said Nursî, zamanında kendine göre birşeyler yazmış işte..." deyip, konuyu geçiştirmeye çalıştı.

Burada "Minareyi doğrultma" kabilinden şunları ifade edelim ki:

1) 1940'larda Kastamonu'da ikamet etmekte olan Said Nursî'nin Kastamonu Lâhikasındaki sözleri, tamamiyle Avrupa'da cereyan eden İkinci Dünya Harbiyle ilgilidir. Dolayısıyla, o sözlerin Türkiye ile, Türkler, yahut Müslümanlarla doğrudan bir bağlantısı bulunmamaktadır.

2) Çanakkale'de ve Anzak'ta (Gelibolu) muharebelerin yaşandığı tarih, Birinci Dünya Savaşının ortaları olan 1915-16 yıllarını kapsıyor. Said Nursî, o tarihlerde Gönüllü Alay Kumandanı olarak Kafkas Cephesinde Rus ve Ermeni birlikleriyle harp halindedir. Kendisi, 1916 yılı Mart'ında yaralı halde Ruslar'a esir düşerken, yeğeni Ubeyd'in de aralarında bulunduğu 80'den fazla talebesi, o harpte şehit oldu.

Hakikat-i hal böyle iken, kim hangi insafla, hangi vicdanla ortaya çıkıp da Said Nursî'nin vatanımıza saldıran, milletimizi katleden düşmanlara rahmet okuduğu, yahut onlara şehit dediğini iddia edebilir?

Şayet, Bediüzzaman Hazretlerinin vatan ve millet aleyhinde bir tek sözü, en ufak bir hareketi bulunmuş olsaydı, 35 sene müddetle (1925-60) onu diyâr diyâr sürgüne gönderenler, ona zindanda yer hazırlayanlar, onun idamına çalışanlar, şüphesiz, bunu kuvvetli bir vesile ittihaz edecek ve mahkemelerde suçunu ispat edemedikleri bu zâtın itibarını—hiç olmazsa—halkın nazarında çürütmeye çalışacaklardı.

Ama yok; hayatta iken, ona kimsenin yapamadığı haksızlığı, kimsenin isnat edemediği iftirayı, şimdi yeni yeni yapanlar, üretenler çıktı piyasaya...

Bir halt edemezler. Kendi ürettikleri yalanlarla, isnatlarla, iftiralarla başbaşa kalırlar. Zira:

Takdir-i Hudâ kuvve-i bâzu ile dönmez;

Bir şem'a ki Mevlâ yaka üflemeyle sönmez.